

Nr 175.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående pension å allmänna indragningsstaten åt skomakeriarbetarna G. E. Larsson och J. E. Eriksson; given Stockholms slott den 27 februari 1920.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över lantförsvarsärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen medgiva,

att envar av skomakeriarbetarna vid Upplands artilleriregemente Georg Edvard Larsson och Johan Erik Eriksson må från och med månaden näst efter den, varunder han entledigas från sin anställning vid regementet, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära pension, Larsson med 1,000 kronor och Eriksson med 700 kronor för år räknat.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott.

GUSTAF.

E. A. Nilson.

*Utdrag av protokollet över lantförsvarsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 27 februari 1920.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER,
Statsråden PETRÉN,
NILSON,
LÖFGREN,
friherre PALMSTIERNA,
UNDÉN,
THORSSON,
HOLMQUIST,
OLSSON.

Departementschefen, statsrådet Nilson, anförde härefter:

»Uti en den 4 oktober 1919 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ställd skrift har arméns civila personalförbund gjort framställning om beredande av pension åt skomakeriarbetarna vid Upplands artilleriregemente Georg Edvard Larsson och Johan Erik Eriksson.

Av i ärendet infordrade handlingar framgår:

beträffande Larsson, att han är född den 26 juli 1849, och att han således har uppnått en ålder av 70 år; att han varit anställd dels från april månad 1879 till den 1 november 1897 hos en mästare, vilken på entreprenad utfört skomakeriarbete för Svea artilleriregementes räkning, dels från den 1 november 1897 till den 31 december 1912 såsom skomakeriföreståndare vid Upplands artilleriregemente, dels slutligen från sistnämnda tidpunkt såsom skomakeriarbetare vid samma regemente, vilken befattning han allt fortfarande innehar; samt

beträffande Eriksson, att han är född den 28 maj 1852 och således över 67 år gammal; att han i likhet med Larsson varit anställd hos en mästare, vilken på entreprenad utfört skomakeriarbete för Svea artilleriregementes räkning, från den 1 juni 1879 till den 1 november 1897; samt att han från sistnämnda tidpunkt varit och allt fortfarande är anställd såsom skomakare vid Upplands artilleriregemente.

Ifrågavarande skomakeriarbetare hava under åren 1915—1919 uppburit en avlöning, som, fränsett krigstidstillägg och krigstidshjälp, i medeltal uppgått, för Larsson till omkring 1,440 kronor och för Eriksson till omkring 1,000 kronor för år. Under den tid, de varit anställda vid Upplands artilleriregemente, hava de ådagalagt nit och trohet i sitt arbete.

Chefen för Upplands artilleriregemente har tillstyrkt förevarande framställning.

Uti den 5 januari 1920 avgivet utlåtande hava *arméförvaltningens intendents- och civila departement* förklarat sig i betraktande av nu ifrågavarande arbetares långa och väl vitsordade verksamhet i statens tjänst finna det vara med rättvisa och billighet förenat, att de efter erhållet avsked från sina befattningar komme i åtnjutande av något understöd av staten för sin återstående levnad. Beträffande storleken av dylikt understöd syntes det departementen, som om den beräkningsgrund, vilken av Kungl. Maj:t och riksdagen i allmänhet följts vid beviljande av dylika pensioner, nämligen desammas bestämmande till omkring två tredjedelar av de ordinarie årsinkomster, vederbörande befattningshavare under senare delen av sin anställningstid av staten uppburit, även i här föreliggande fall borde vinna tillämpning, och att sålunda pensionerna borde bestämmas, för Larsson till 1,000 kronor för år och för Eriksson till 700 kronor för år.

På grund av vad sålunda anförts, hemställde intendents- och civila departementen, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva, att Larsson och Eriksson finge från och med månaden näst efter den, under vilken de erhöle entledigande från sin anställning vid nämnda regemente, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära en årlig pension, Larsson av 1,000 kronor och Eriksson av 700 kronor.

Statskontoret, som den 22 januari 1920 yttrat sig i ärendet, har anført, att skomakeriarbetarna Larsson och Eriksson visserligen under en icke obetydlig del av den tid, som åberopats till stöd för beredande åt dem

av pension av statsmedel, icke innehaft direkt statsanställning utan såsom anställda hos en av staten antagen entreprenör utfört arbete för statens räkning. Då emellertid i liknande fall dylik anställning räknats vederbörande till godo vid beredande av pension genom framställning till riksdagen, syntes detsamma även böra ske i fråga om Larsson och Eriksson. Då de båda alltså hade att åberopa ett långvarigt väl vitsordat arbete för statens räkning samt numera uppnått framskriden ålder, ville det synas statskontoret, som om pension borde åt dem utverkas; och då statskontoret icke ansåge sig böra göra någon erinran beträffande de föreslagna pensionsbeloppen, därvid ämbetsverket i fråga om det för Larsson föreslagna jämförelsevis höga beloppet ville framhålla, att han under en tid av 15 år varit föreståndare för skomakeriverkstaden vid Upplands artilleriregemente, tillstyrkte statskontoret bifall till vad arméförvaltningens intendents- och civila departement i ärendet föreslagit.

Departements-
chefen.

Under åberopande av vad sålunda förekommit och då jag finner de av arméförvaltningens intendents- och civila departement föreslagna pensionsbeloppen väl avvägda, får jag hemställa, det täcktes Eders Kungl. Maj:t föreslå riksdagen medgiva,

att envar av skomakeriarbetarna vid Upplands artilleriregemente Georg Edvard Larsson och Johan Erik Eriksson må från och med månaden näst efter den, varunder han entledigas från sin anställning vid regementet, under sin återstående livstid å allmänna indragningsstaten uppbära pension, Larsson med 1,000 kronor och Eriksson med 700 kronor för år räknat.»

Till denna, av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan täcktes Hans Maj:t Konungen lämna bifall; och skulle till riksdagen avlätas proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Erik von Horn.